

nenlig ikke være nogen Bestemmelse om, at Mynterne paa Grund af Tab i Vægt ophøre at være lovligt Betalingsmiddel. Dernæst vil jeg tillade mig at bemærke, at det, naar man indfører saadanne Bestemmelser, som de Herrer foreslaa, dog vistnok vil være temmelig vidt drevet oven i Kjøbet at ville give Regjeringen Bemyndigelse til at give Erstatning for saadanne Mynter, som have faaet et saa utydeligt Præg, at de ikke længere ere lovligt Betalingsmiddel, thi de ville jo først ophøre at have et tilstrækkelig tydeligt Præg paa et saafent Stadium, at Statskassen rimeligvis ikke engang med Sikkerhed kan kjende, for hvilket Riges Regning de ere udstedte. Jeg vil altsaa tillade mig at opfordre til, at man vedtager Vædringsforslaget under Nr. 4 med det dertil hørende Underændringsforslag for det Tilfælde, at de tre første Vædringsforslag blive forkastede, men disse tre Vædringsforslag vil jeg opfordre det ærede Thing til at forkaste. Jeg tror, at de i Realiteten ere uheldige, og at de i formel Henseende ere af den Natur, at de ikke bør vedtages, dels fordi de ere i Strid med Konventionen, dels fordi de ere saa mangelfuldt affattede, at de vilde give en anden Mening, end de Herrer vistnok kunne have tilsigtet.

Formanden: Med Hensyn til Forholdet mellem Vædringsforslagene under Nr. 1 og Nr. 4 skal jeg dog indskyde den Bemærkning, at jeg har antaget, det var de ærede Forslagsstilleres Mening, saaledes som jeg ogsaa skjønner, at det ligger naturligt i Forstaelsen af Vædringsforslagene og Lovforslagets Text, at Forslaget under Nr. 4 var betinget af, at Forslaget under Nr. 1 blev vedtaget. Jeg hører imidlertid, at den ærede Ordfører er gaaet ud fra en anden Forudsætning, og jeg vil ikke bestride Muligheden af en saadan Fortolknings Tilstedelighed. Jeg skal derfor ikke vægre mig ved at sætte Forslaget under Nr. 4 under Afstemning uden Hensyn til, om Forslaget under Nr. 1 bliver vedtaget eller ikke.

Ordføreren: Den omtalte Tilføjning: „har faaet et saa utydeligt Præg“ vil kunne referere sig til Sølvmynter, naar de øvrige Bestemmelser i Paragrafen blive uforandrede.

Finantsministeren: Det ærede Medlem (Clausager), der som Ordfører nærmest har forelagt disse Forslag, udtalte sig saa kort, at man ikke ret har Noget at holde sig til med Hensyn til den Motivering, der skulde støtte Forslagene. Det skulde maasse ligge i de Udtalelser, som fandt Sted ved den foregaaende Forhandling. Men jeg tillod mig netop ved Slutningen af denne Forhandling at bede det ærede Medlem overveie, i Fald der blev Spørgsmaal om flige Vædringsforslags Fremsettelse, hvorvidt det, der ønskedes foreslaaet, kunde bestaa med Myntkonventionen.

Det maa jo erindres, at vi her arbeide under den bestemte Forudsætning, at dette Lovforslag skal være en Gjennemførelse af den Myntkonvention, til hvilken Folkethinget for sit Vedkommende allerede har givet sit Samtykke. Det er vort Udgangspunkt; men med dette Udgangspunkt for Die er det klart, at Forslaget under Nr. 1, der paa det omtrykte Blad fuldommen rigtig er samlet som en Helhed — paa det tidligere omdelte Blad stod det opløst i forskellige Forslag — som det med fuld Frihed er fremhævet af den ærede Ordfører, ikke kan forenes med Konventionen, og altsaa efter det Standpunkt, hvorpaa Sagen staar, al af denne Grund er aldeles uantageligt. Hovedforslaget begynder jo saaledes: „Danste Guldmynter ophøre at være lovligt Betalingsmiddel saavel mellem Mand og Mand som ligeoverfor Statskassen, naar Præget er blevet ukjendeligt, eller de have lidt voldsom og ulovlig Beskadigelse“. Dertil slutter sig nogle nærmere Forslag, men det er Hovedpunktet, og det er nok at blive staaende derved. Nu er det imidlertid i Konventionen utryffeligt fastsat, at Guldmynterne skulle ophøre at være lovligt Betalingsmiddel ligeoverfor Statskassen, naar de ved Slid have tabt over 2 pCt., men ligeoverfor alle Andre, naar de have tabt over 1/2 pCt. af den Vægt, som de efter Artikel 3 skulle have. Der er vedtaget en Tillægsartikel til denne Konvention, hvori det er fastsat, at det skal staa det enkelte Rige frit for, hvis det finder det stemmende med sin Forbed, at paatage sig en videregaaende Indværlingspligt med Hensyn til de for samme Rige prægede Guldmynter end den, der følger af Konventionens Artikel 11 sammenholdt med Artikel 10. Der fandtes ikke at være Grund til at negte det enkelte Rige Frihed hertil, men det er kun et Spørgsmaal, hvorvidt Statskassen vil paatage sig en større Forpligtelse end den, som den skal paatage sig efter Konventionen. Derimod berører denne Tillægsartikel aldeles ikke Spørgsmaalet om, naar Guldmynter ophøre at være lovligt Betalingsmiddel ligeoverfor alle Andre end Statskassen; i saa Henseende er det efter den hele Bygning af Konventionen umuligt at fravige den Bestemmelse, at Guldmynter skulle ophøre at have Gyldighed ligeoverfor alle Andre end Statskassen, naar de have tabt over 1/2 pCt. af den Vægt, som de skulle have, uden at hele Systemet for Myntens Opretholdelse falder sammen. Naar man netop i Sverige og Norge særlig har villet hævde denne Forskjel imellem, hvorvidt Guldmynterne skulle gjælde mellem Mand og Mand, og hvorvidt de skulle gjælde overfor Statskassen, i første Tilfælde, naar de ikke have tabt over 1/2 pCt., og i andet Tilfælde, naar de ikke have tabt over 2 pCt. af deres Vægt, naar man saaledes hævder den dobbelte Slidgrænse, saa er det jo klart, at hele Systemet brydes, naar man forlader Reglen om, hvorvidt Guldmynterne skulle være